

Sygn. akt I C 1856/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Konkel

Protokolant:(...)

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa T. J. (J.)

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz T. J. kwotę 8.255,26 zł (osiem tysięcy dwieście pięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia sześć groszy) wraz z odsetkami:

- od kwoty 7.886,26 zł od dnia 21 lipca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

- od kwoty 369 zł od dnia 22 lipca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz T. J. kwotę 2.333,90 zł (dwa tysiące trzysta trzydzieści trzy złote dziewięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje ściągnąć od T. J. kwotę 8,94 zł (osiem złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

5. nakazuje ściągnąć od Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. kwotę 29,92 zł (dwadzieścia dziewięć złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

IC 1856/15

UZASADNIENIE

Powód T. J. pozwem skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. (dalej jako: A.) wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kwoty 10.716,01 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 9.855,01 zł od dnia 21 lipca 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 861 zł od dnia 22 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 13 czerwca 2014 r. w G., należący do powoda pojazd A. (...) o nr rej. (...) został uszkodzony wskutek wypadku komunikacyjnego, za którego spowodowanie odpowiedzialność ponosi kierujący pojazdem ubezpieczonym u pozwanej. Pozwana przyznała powodowi odszkodowanie w łącznej wysokości 5.855,34 zł, które zdaniem powoda jest zaniżone, albowiem powód zlecił wykonanie kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który wyliczył ten koszt na 15.740,35 zł. Dlatego też powód domaga się zapłaty kwoty 9.885,01 zł stanowiącej różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym a wypłaconym, a także kwoty 861 zł tytułem kosztów poniesionych w postępowaniu przedsądowym.

Nakazem zapłaty z dnia 24 lipca 2015 r. wydanym w sprawie I Nc 946/15 Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana wywiodła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa w całości na koszt powoda.

W uzasadnieniu wskazała, iż najprawdopodobniej powód dokonał naprawy swojego pojazdu za cenę dużo niższą od kwoty, której się domaga, wobec czego żądanie ma charakter świadczenia nienależnego. W ocenie pozwanej szkoda, jaką poniósł poszkodowany została mu wyrównana, natomiast przedstawiona przez powoda kalkulacja naprawy jest zawyżona w odniesieniu do cen za części zamienne (niezasadne przyjęcie użycia do naprawy części nowych i oryginalnych) oraz stawek robocizny. Pozwana zakwestionowała również zasadność roszczenia w zakresie kosztów poniesionych w postępowaniu likwidacyjnym, a także datę początkową naliczania odsetek, wskazując, że powód nie kwestionował decyzji o wypłacie odszkodowania aż do 14 lipca 2014 r.. od której to daty ubezpieczyciel miał 14 dni na wyjaśnienie zgłoszonych przez powoda okoliczności i ewentualną wypłatę odszkodowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 czerwca 2014 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd powoda marki A. (...) o nr rej. (...).

W dniu zdarzenia pojazd kierowany przez sprawcę szkody objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A.

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 16 czerwca 2014 r.

/okoliczności bezsporne, nadto dowody: zgłoszenie szkody – k. 51-52, oświadczenie sprawcy – k. 53, dokumenty z akt szkody – k. 69 (płyta CD)/

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, z tytułu kosztów naprawy pojazdu, pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 5.855,34 zł.

/okoliczności bezsporne, nadto dowody: wycena szkody – k. 54, decyzja o przyznaniu odszkodowania – k. 55-56 /

Powód zlecił wykonanie kosztorysu naprawy niezależnemu rzeczoznawcy. Z tytułu wykonania przedmiotowej usługi powód poniósł koszty w wysokości 369 zł brutto. Pokrył również inne należności na rzecz reprezentującego go w postępowaniu przedsądowym pełnomocnika, to jest: należność za zgromadzenie i analizę akt szkody – 250 zł + 23% VAT oraz koszt korespondencji, telefonów – 150 zł + 23% VAT.

/dowód: faktura VAT nr (...) – k. 21/

Całkowity koszt naprawy, ustalony na zlecenie powoda wyniósł 15.740,35 zł. W dniu 11 lipca 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty ww. kosztów poniesionych na niezależnego rzeczoznawcę oraz dopłaty odszkodowania w pełnej wysokości, jednak A. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, informując, iż wyraża gotowość do zweryfikowania kosztów naprawy samochodu pod warunkiem udostępnienia pojazdu do oględzin w warunkach warsztatowych.

/dowód: kalkulacja naprawy nr (...) – k. 14-20; korespondencja stron, k. 12-13, 57 ; dokumenty z akt szkody – k. 69 (płyta CD) .

Niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu powoda wynoszą 13.741,60 zł brutto z uwzględnieniem cen części nowych i oryginalnych oraz stawek robocizny za prace blacharskie oraz lakiernicze na poziomie odpowiednio 115 i 130 zł za rbh. Użycie części oryginalnych podyktowane jest stanem technicznym samochodu, gdyż brak podstaw do stwierdzenia, że uszkodzone części były nieoryginalne bądź uprzednio uszkodzone i odbudowywane. Również niewielka dostępność części alternatywnych o porównywalnej do oryginalnych jakości przesądza o zasadności użycia części oryginalnych.

/dowód: opinia biegłego M. T. wraz z kalkulacją i opinią uzupełniającą, k. 94-102, 116-118/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż stan faktyczny pomiędzy stronami w dużej mierze nie był sporny. Pozwana potwierdziła, iż ponosiła odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia OC za zdarzenie, w którym został uszkodzony pojazd powoda oraz że wypłaciła częściowe odszkodowanie w kwocie 5.855,34 zł, odmawiając wypłaty w pozostałej części.

Stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów i kopii dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz na podstawie akt szkody zapisanych w formie elektronicznej na płycie CD. Dowody te nie były kwestionowane przez żadną ze stron co do swojej prawdziwości, jak również Sąd nie znalazł podstaw do odmowy przyznania im mocy dowodowej.

Z uwagi na niestawiennictwo powoda na terminie rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, Sąd pominął dowód z przesłuchania stron.

Podstawą ustaleń faktycznych uczynił Sąd również opinię biegłego sądowego w zakresie ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny technicznej eksploatacji pojazdów mechanicznych inż. M. T.. Opinia ta stanowiła podstawę ustalenia szkody poniesionej przez powoda. Biegły w swojej opinii posługiwał się jasnymi i precyzyjnymi określeniami oraz w sposób wyczerpujący i zupełny udzielił odpowiedzi na zadane pytania. Należy stwierdzić, iż wnioski zawarte w opinii biegłego są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną, mając na względzie także to, że osoba ją sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania.

Strona pozwana zakwestionowała wprawdzie treść przedmiotowej opinii zarzucając biegłemu, iż wydał ją bez dokonania oględzin pojazdu, a także nie wskazał, na jakiej podstawie uznał zasadność zastosowania stawek za naprawę w kwotach 115 i 130 zł/rbh, jednak zdaniem Sądu, biegły wyczerpująco odpowiedział na przedmiotowe zarzuty w ustnej opinii uzupełniającej. Biegły wyjaśnił, że opinia sporządzana była dwa lata po zdarzeniu, w wyniku którego samochód powoda został uszkodzony. Aktualnie stan auta jest inny niż bezpośrednio po kolizji, stąd dokonanie oględzin było bezprzedmiotowe. Co do stawek warsztatowych, biegły powołał się na swoją wiedzę i doświadczenie zawodowe. Należy podkreślić, że do opinii uzupełniającej żadna ze stron zastrzeżeń już nie wносиła.

Spór stron skupiał się wokół ustalenia wysokości szkody, jaką powód poniósł w związku z uszkodzeniem jego samochodu. Pozwana bowiem zakwestionowała koszt części zamiennych przyjętych w wyliczeniu powoda oraz koszt robocizny niezbędny do usunięcia szkody, a także koszty poniesione w postępowaniu przedsądowym.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak wykazania poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Zgodnie art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc). Wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 kc i art. 361 kc, przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72).

Należy wskazać, iż Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 05 listopada 1980 r., w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80, który Sąd podziela, wyraźnie stwierdził, że obniżenie należnego poszkodowanemu świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje podstaw prawnych. Oznacza to, że odszkodowanie należy ustalić według cen nowych części, bez pomniejszania o amortyzację. Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe, albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Oznacza to, że do ekonomicznie uzasadnionych wydatków zaliczyć należy koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Jeżeli do osiągnięcia celu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody poprzez przywrócenie rzeczy do stany poprzedniego.

W sprawie niniejszej powód żądał kwoty 9.855,01 zł tytułem nieprzyznanej przez pozwaną pozostałej części odszkodowania. Sąd, w oparciu o opinię biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej ustalił, iż ustalone przez powoda koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia drogowego z dnia 13 czerwca 2014 r. są nieznacznie zawyżone. Biegły stwierdził, iż uzasadniony koszt naprawy wynosi 13.741,60 zł brutto z uwzględnieniem cen części oryginalnych uszkodzonych elementów oraz stawek robocizny za prace blacharskie na poziomie 115 zł/rbh i 130 zł/ rbh za prace lakiernicze. Z dokumentów zawartych w aktach szkody, jak i przedłożonych do akt niniejszej sprawy nie wynika, by elementy podlegające wymianie nosiły znamiona wcześniejszych napraw i innych uszkodzeń niezwiązanych z przedmiotową szkodą oraz aby nie były oryginalne.

Sąd doszedł zatem do przekonania, iż w niniejszej sprawie przy ustalaniu wysokości odszkodowania należnego powodowi należało przyjąć, że stanowi ona różnicę pomiędzy kosztami wyliczonymi w opinii sporządzonej przez biegłego M. T., a dotychczas wypłaconym powodowi odszkodowaniem przez pozwaną, tj. 7.886,26 zł (13.741,60 zł – 5.856,34 zł).

Sąd również uznał za uzasadniony koszt 369 zł poniesiony przez poszkodowanego tytułem zapłaty za sporządzenie przez niezależnego rzeczoznawcę kosztorysu naprawy pojazdu. Wskazać należy, iż poniesienia kosztu sporządzenia kalkulacji pozostaje w związku ze zdarzeniem powodującym szkodę. Zlecenie takiej kalkulacji, wobec faktu, iż powód nie ma specjalistycznej wiedzy w tym zakresie, było niezbędne celem ustalenia realnej wysokości dochodzonych roszczeń.

W konsekwencji zdaniem Sądu uzupełniająca suma odszkodowania winna wynosić 8.255,26 zł i taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz powoda, o czym orzekł w punkcie 1. wyroku.

Odnosząc się zaś do terminu spełnienia świadczenia, wskazać należy, iż został on określony w art. 817 kc. Jako termin podstawowy w tym zakresie przyjmuje się 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie oraz termin 14 dni, licząc od dnia, kiedy przy zachowaniu należytej staranności było możliwe wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu albo wysokości odszkodowania. Terminy wskazane powyżej są terminami maksymalnymi i nie ma przeszkód, aby ubezpieczyciel wcześniej uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił stosowne odszkodowanie. O podstawie swojej odpowiedzialności pozwana powzięła wiedzę w chwili, gdy powód

zgłosił fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, co miało miejsce w dniu 16 czerwca 2014 r. Jednocześnie oceniając okoliczności niniejszej sprawy uznać należało, że brak było obiektywnych przeszkód, aby w ustawowym terminie 30 dni, pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie w pełnej wysokości. Pismo powoda wzywające pozwanego do zapłaty nie zawierało żadnych nowych okoliczności skutkujących wydłużeniem ustawowego, trzydziestodniowego terminu. Dlatego też żądanie zapłaty odsetek od kwoty należnej tytułem kosztów naprawy pojazdu od dnia 21 lipca 2014 r., było zasadne. Odsetki od kwoty 369 zł (koszt sporządzenia kalkulacji) Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 kc zgodnie z żądaniem pozwu – od dnia 22 lipca 2014 r., mając na uwadze, iż powód wezwanie do zapłaty tej kwoty wystosował w dniu 11 lipca 2014 r. Równocześnie, z uwagi na zmianę brzmienia przepisu art. 481 kc od dnia 1 stycznia 2016 r., dokonano rozróżnienia na odsetki ustawowe za opóźnienie, przysługujące powodowi od tej daty i odsetki ustawowe, przysługujące za okres do dnia 31 grudnia 2015 r.

Co do pozostałej dochodzonej kwoty orzeczono w punkcie 2. wyroku oddalając w tym zakresie powództwo, uznając, iż w tej części jest niezasadne. Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia kosztów poniesionych przez stronę z tytułu kosztów pełnomocnika w postępowaniu przedsądowym, innych niż sporządzenie kosztorysu, gdyż sprawa niniejsza nie była na tyle skomplikowana, by wymagała zatrudnienia profesjonalnego podmiotu do prowadzenia rozmów z ubezpieczycielem. Dysponując kosztorysem naprawy pojazdu powód we własnym zakresie był w stanie domagać się od ubezpieczyciela uzupełnienia odszkodowania.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 3. wyroku na mocy art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 100 kpc, art. 108 § 1 kpc, § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490), rozdzielając je między stronami w stosunku: 23% – powód, który przegrała spór w takim zakresie i 77 % – pozwany. Na koszty te złożyły się – po stronie powodowej – opłata od pozwu w kwocie 536 zł, 2.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa oraz 800 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Po stronie pozwanej koszty ograniczyły się do kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (2.417 zł). Kompensata wzajemnych należności z tytułu kosztów procesu doprowadziła do ustalenia, że pozwany winien zapłacić powodowi z tego tytułu kwotę 2.333,90 zł.

Równocześnie, wobec faktu, iż uiszczona przez powoda zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego nie pokryła w całości wydatków z tego tytułu, brakującą kwotę (38,86 zł) Sąd nakazał ściągnąć od stron w proporcji, w jakiej każda z nich przegrała proces, o czym orzeczono w punktach 4 i 5 wyroku.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)